

* * *

Ты полем пайшла між высокага жыта
Сьцяжынай да вёскі, дзе дрэвы здалёк
Твой позірк лавілі, нябёсам адкрыты,
Лавілі твой лёгка на досьвітку крок.

Паўстанак расстаньня.

Пад сонцам і ветрам,
Пад небам палескім ты полем пайшла
Праз леты і далеч, праз дым цыгарэтны
Дыханьнем сьвітаньня, малітвай сьвятла.

* * *

Скрыгат крыг на абуджаных рэках
Гоніць скруху на самае дно,
І па-іншаму колы на рэйках
Зноў імя паўтараюць адно.

Кліча далеч і ў сонцы, і ў крылах.
І пакуль разгавеецца гром –
Вузялкам нематы на галінах
Маладым разьвязацца сьвятлом.

* * *

На хрэсьбінах вясёлае віно
Ліецца ў чаркі, хмелячы застольле.
І ў позірках расьце сьвятло – яно
Пра смутак не пытаецца ніколі.

Пра горкі прысмак сумнага віна
Цень згадкі нечай адплывае хмаркай...
Жыцьця пачатак – як пачатак дня.
Віно сьпявае!
Вечнасьць звоніць чаркай!

* * *

Ня раз у сьнежны дзень, абмыты сонцам,
Ласі праз поле йшлі ў такім спакоі,
Нібы на сьвеце гэтым пахаваны

І жорсткасьць —
 зло, і сквапнасьць чалавека,
І стрэльбы ўсе даўно іржа паела...

Калі бывае на душы пахмурна —
Прыгадваю заліты сонцам сьнег,
Глыбокі сьнег, якім ласі спакойна
Ідуць, нібы плывуць у белы сьвет,
Дыханьнем цёплым грэючы бязьмежжа.